

«ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΟ, ΘΕΟΠΑΛΑΒΟ, ΥΠΕΡΟΧΟ!» – ΚΕΪΤΙ ΤΣΑΝΓΚ

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΜΙΑΣ ΑΣΗΜΑΝΤΗΣ ΣΑΥΡΑΣ

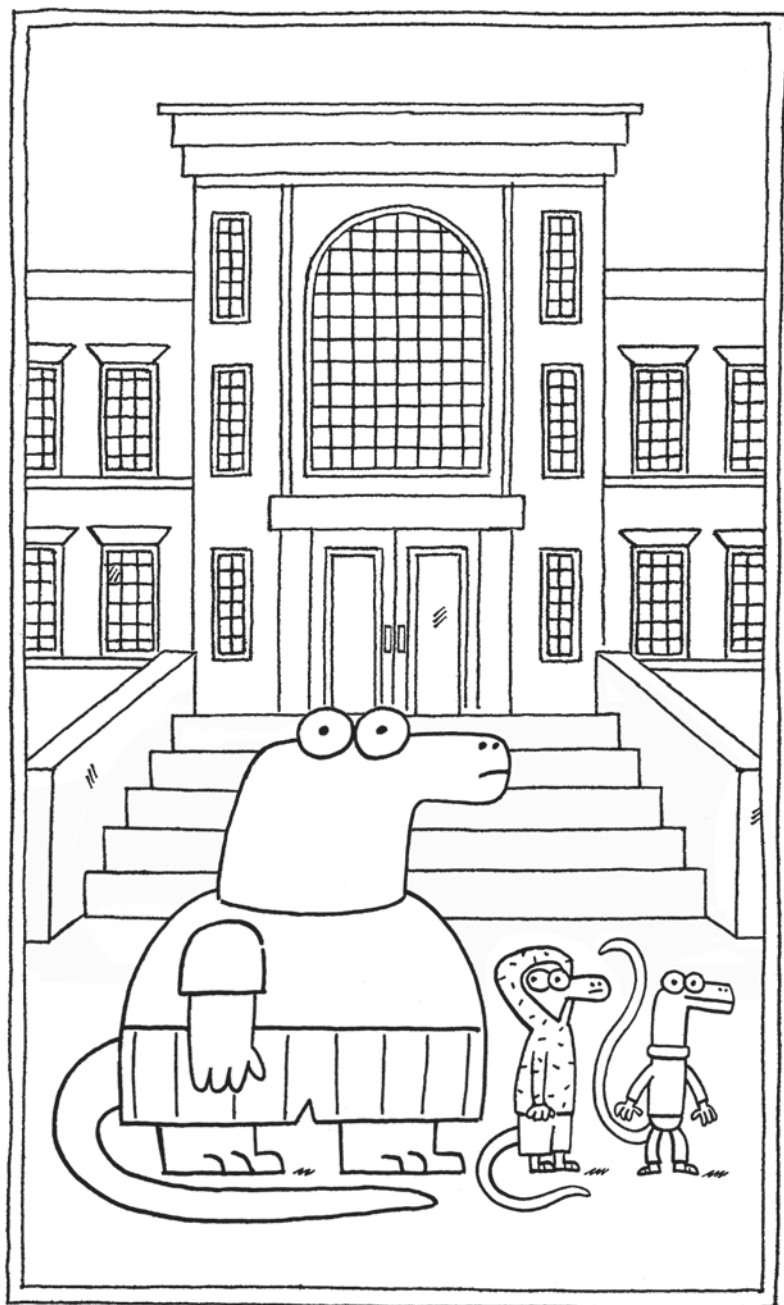

ΠΑΤΡΙΚ ΝΕΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΤΙΜ ΜΙΛΛΕΡ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

**ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΜΙΑΣ
ΑΣΗΜΑΝΤΗΣ
ΣΑΥΡΑΣ**

**ΠΑΤΡΙΚ
ΝΕΣ**

**ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ:
ΤΙΜ ΜΙΛΛΕΡ**

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ**

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Πάτρικ Νες, *Τα χρονικά μιας ασήμαντης σάυρας* (βιβλίο 1)

Patrick Ness, *Chronicles of a Lizard Nobody*

Εικονογράφηση: Τιμ Μίλλερ

Μετάφραση: Γιώργος Παναγιωτάκης

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόννη Καρύδη

Διορθώσεις: Αντωνία Κίλεσσοπούλου

Σελιδοποίηση, προσαρμογή εξωφύλλου

ελληνικής έκδοσης: Νίκη Αντωνακοπούλου

Copyright® για το κείμενο Patrick Ness, 2024

Copyright® για την εικονογράφηση Tim Miller, 2024

Copyright® για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα

Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2025

Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ.

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από την Walker Books Ltd,

87 Vauxhall Walk, SE11 5HJ, Λονδίνο, Αγγλία, 2024

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούνιος 2026

KET Z914 ΚΕΠ XXX/26 ISBN 978-618-07-1390-9

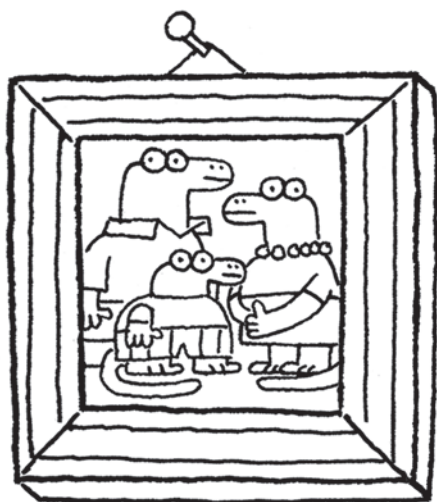
ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665,

ΦΑΞ: 210.36.50.069 • ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16,

106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στις Σαμίμ και Χανάν,
αγαπημένες φίλες, κινηματογραφίστριες
και μητέρες βαφτισμιών.

1

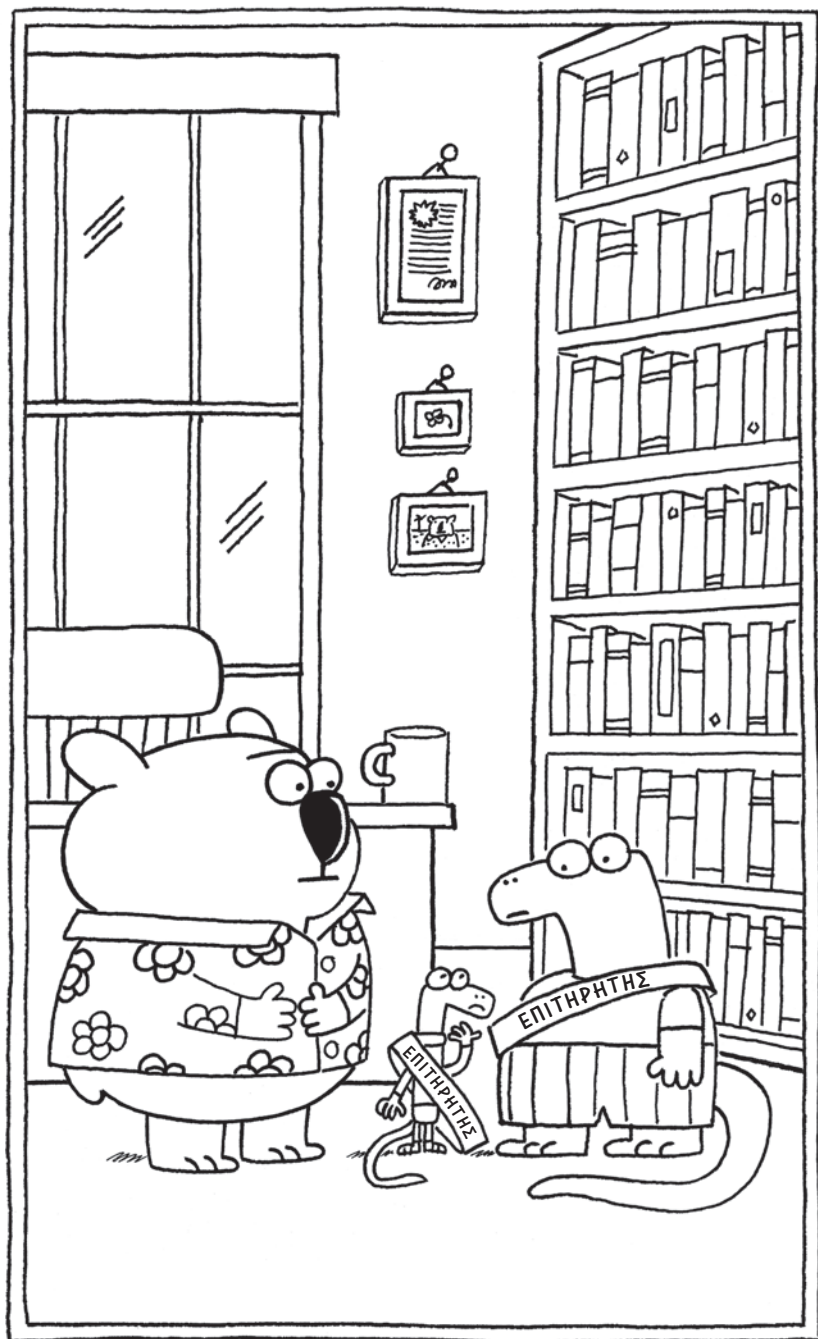
ΕΠΙΤΗΡΗΤΕΣ ΔΙΑΔΡΟΜΩΝ

«Από σήμερα οι δυο σας θα είστε επιτηρητές διαδρόμων»
είπε η κυρία Γουόμπατ, η διευθύντρια του σχολείου.
«Και όχι επειδή είστε σαύρες» πρόσθεσε βιαστικά.

Ο Ζέκε δεν μπόρεσε να κρατηθεί. «Μα και όλοι οι
άλλοι επιτηρητές ήταν σαύρ...»

«Απλή σύμπτωση» τον πρόλαβε η κυρία Γουόμπατ.
«Θα φροντίζετε να μην τριγυρνούν στους διαδρό-
μους οι μαθητές τις ώρες που δεν επιτρέπεται. Αυτό
κάνει ένας επιτηρητής: Επιτηρεί. Κάτι που, τελείως
συμπτωματικά, το κάνουν πολύ καλά οι σαύρες, και
ειδικά οι βαράνοι όπως είστε εσείς – γι' αυτό άλλωστε
σε κάποιες χώρες σάς λένε και σαύρες-επιτηρητές».

Έδειχνε κάπως νευρική. Και τι μ' αυτό όμως; Ποιο
παιδί θα τολμούσε να πει σε μια διευθύντρια ότι έδει-
χνε νευρική;

«Δείχνετε νευρική» είπε ο Ντάνιελ. Ο Ζέκε τού έχωσε μια αγκωνιά. «Άου!»

«Η δουλειά σας είναι απλή» συνέχισε η κυρία Γουόμπι, λες και ο Ντάνιελ δεν είχε μιλήσει. «Αν ενώ θα επιτηρείτε, εντοπίσετε κάποιο παιδί εκτός τάξης, θα του ζητάτε να σας δείξει γραπτή άδεια. Αν έχει, καλώς. Αν όχι, θα το στέλνουμε σε μένα. Κάποια απορία;»

«Εγώ έχω μία» είπε ο Ντάνιελ. «Είναι αλήθεια ότι έχετε θωρακισμένο πισινό;»

«Ναι» είπε η κυρία Γουόμπι. «Έτσι είμαστε εμείς τα γουόμπι¹. Άλλη απορία;»

«Και αν ένα παιδί δεν έχει άδεια και δε θέλει να έρθει στο γραφείο σας;» ρώτησε ο Ζέκε.

«Τότε θα σημειώνετε το όνομά του και θα μου το λέτε».

Ο Ζέκε το σκέφτηκε λιγάκι. «Αυτό δε θα μας κάνει και πολύ δημοφιλείς στα άλλα παιδιά».

«Ναι, αλλά θα προσφέρετε σημαντική υπηρεσία στο σχολείο σας» είπε χαμογελώντας η διευθύντρια. «Και επιπλέον, θα με κάνετε χαρούμενη».

«Θετικό αυτό, δε λέω» είπε ο Ζέκε. «Όμως γιατί μου

1 Το γουόμπι (στα ελληνικά φασκωλόμυς) είναι μαρσιποφόρο φυτοφάγο ζώο που ζει στην Αυστραλία. (Σ.τ.Μ.)

έχει κολλήσει στο μυαλό ότι όλο αυτό γίνεται επειδή είμαστε σαύρες, και μάλιστα βαράνοι;»

Ο Ντάνιελ κούνησε το κεφάλι δείχνοντας ότι συμφωνεί. Έπειτα είπε «Ας επιστρέψουμε όμως στον πισινό σας. Είναι από ατσάλι; Όπως τα τανκς, ας πούμε;».

Η κυρία Γουόμπατ έγνεψε αρνητικά. «Όχι, είναι από σκέτο κόκαλο. Όταν νιώθουμε απειλή, τρυπώνουμε με το κεφάλι στο χώμα και τα οπίσθιά μας μας προστατεύουν από τον θηρευτή».

«Πολύ κουλ» παραδέχτηκε ο Ντάνιελ.

«Μα και η Αλίσια είναι σαύρα, και μάλιστα βαράνος – ή αλλιώς σαύρα-επιτηρητής» επέμεινε ο Ζέκε. Η Αλίσια ήταν η μοναδική επιτηρήτρια διαδρόμων εκείνη την εποχή στο σχολείο.

«Ακόμα μία σύμπτωση. Φανταζόμουν όμως ότι θα σας άρεσε να κάνετε επιτήρηση στους διαδρόμους παρέα με τη φίλη σας».

«Το ότι είναι κι αυτή σαύρα δεν την κάνει αυτομάτως φίλη μας».

Η διευθύντρια έδειξε να εκπλήσσεται. «Δεν είστε φίλοι με την Αλίσια;»

«Φυσικά και είμαστε φίλοι με την Αλίσια» είπε ο Ζέκε. «Όχι όμως επειδή είναι κι αυτή σαύρα».

«Α, εντάξει» είπε ανακουφισμένη η διευθύντρια.

«Μου αρέσει πολύ να τα πηγαίνουν καλά μεταξύ τους οι μαθητές μου. Λοιπόν: Θα εκτελείτε τα καθήκοντά σας το πρωί, μετά το πρώτο κουδούνι, καθώς και πριν και μετά το μεσημεριανό φαγητό. Θα έχετε ειδική άδεια που θα σας επιτρέπει να φτάνετε αργοπορημένοι στην τάξη σας! Και επιπλέον» –τώρα έδειχνε πολύ ενθουσιασμένη– «θα φοράτε αυτές!».

Έπιασε από το γραφείο δύο κόκκινες κορδέλες και τους τις έδειξε. Ο Ντάνιελ και ο Ζέκε έμειναν να τις κοιτάζουν. Εκείνη τότε τις πέταξε με τα μαλλιαρά κοντόχοντρα χέρια της μία μία, περνώντας τις έτσι πάνω από τα κεφάλια τους. Του Ντάνιελ τού έφτανε μέχρι τα γόνατα, ενώ του Ζέκε ίσα που του κάλυπτε τους ώμους.

Ο Ζέκε ψηλάφισε την πλαστική επιφάνεια της κορδέλας του και παρατήρησε ότι ήταν κάπως λερωμένη.

Ο Ντάνιελ στράφηκε στην κυρία Γουόμπιτ.
«Μήπως καλύτερα να μας δίνετε από έναν θωρακισμένο πισινό;»

2

ΕΠΙΤΗΡΩΝΤΑΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΔΡΟΜΟΥΣ

«Εγώ, πάντως, επιμένω ότι όλο αυτό έγινε επειδή είμαστε βαράνοι, ή αλλιώς σαύρες-επιτηρητές» είπε ο Ζέκε, ενώ στεκόταν στον διάδρομο, λίγο πριν την ώρα του φαγητού, παρέα με τον Ντάνιελ και την Αλίσια. Και οι τρεις φορούσαν από μια λεκιασμένη κόκκινη κορδέλα – που στον καθένα έφτανε σε διαφορετικό ύψος.

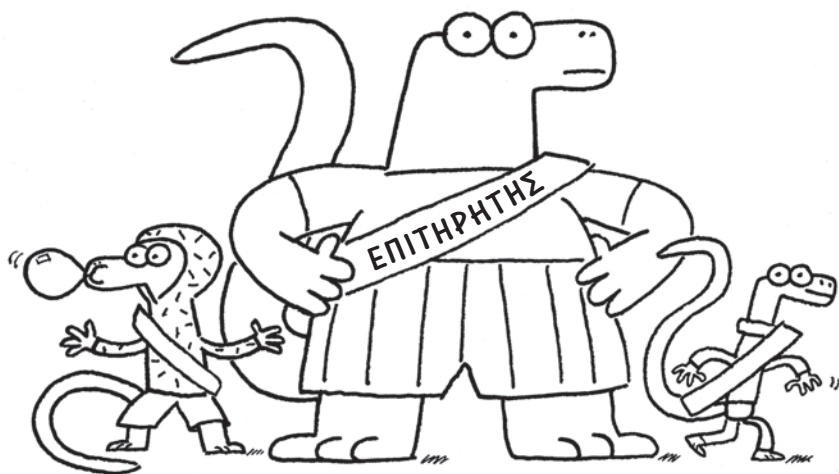
«Ποιο έγινε επειδή είμαστε βαράνοι, ή αλλιώς σαύρες-επιτηρητές;» ρώτησε η Αλίσια, μασουλώντας αφηρημένα την τσίχλα της.

«Αυτό, που η διευθύντρια μας έκανε επιτηρητές διαδρόμων».

«Μπα, σύμπτωση θα είναι». Μετακίνησε την τσίχλα της μέσα στο στόμα της στην άλλη μεριά. «Λοιπόν, μη σας φοβίζουν τα μεγάλα παιδιά» είπε. «Τα μικρά είναι

χειρότερα. Όλη την ώρα κλαψουρίζουν για κάτι ή σου φέρονται λες και είσαι η μαμά τους».

Η Αλίσια μιλούσε με το βλέμμα καρφωμένο στο βάθος του διάδρομου, έτσι ο Ζέκε δεν ήταν σίγουρος αν περίμενε κάποια απάντηση. Το είχε αυτό η Αλίσια, δε σε κοιτούσε ποτέ στα μάτια. Εδώ καλά καλά δε σε άκουγε όταν της μιλούσες – σκεφτόταν διαρκώς κάτι άλλο. Με τον Ζέκε και τον Ντάνιελ γνωρίζονταν από το εκκολαπτήριο, όταν ήταν ακόμα μια σταλιά σαυράκια, λίγο μεγαλύτερα από τρίτωνες – το μισό σχεδόν σώμα ουρά και το άλλο μισό κάτι τεράστια μάτια. Μοιράζονταν την ίδια θερμοκοιτίδα οι τρεις τους –ουσιαστικά ήταν μια άσπρη πετσέτα κάτω από μια λάμπα–, όταν

όμως έχεις μοιραστεί τη θερμοκοιτίδα σου με μια σαύρα, η σαύρα αυτή θα μείνει φίλη σου για πάντα.

«Αρα, όσα παιδιά δεν έχουν γραπτή άδεια τα τσακίζουμε;» ρώτησε ο Ντάνιελ όλο χαρά.

«Ναι» είπε η Αλίσια.

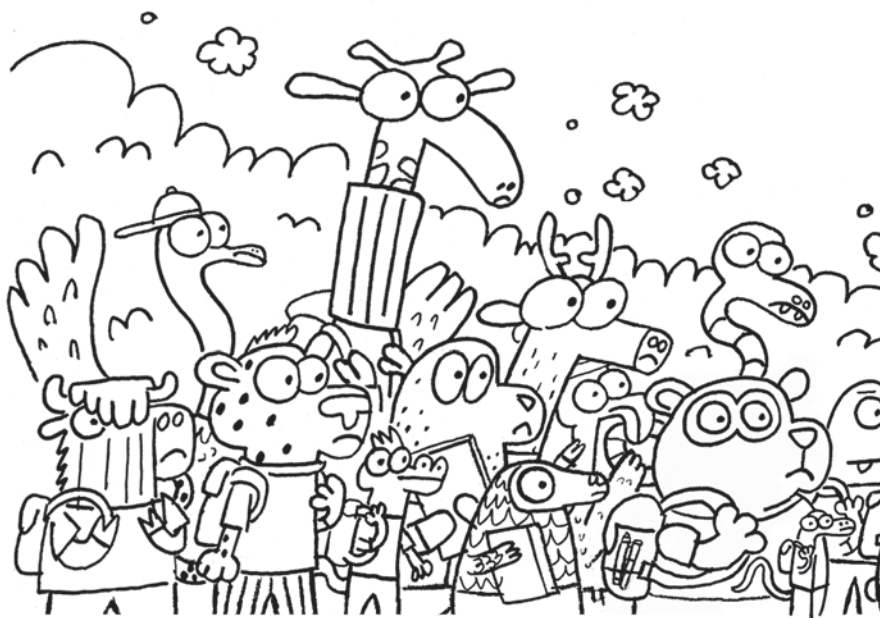
«Όχι!» είπε ο Ζέκε. «Η διευθύντρια είπε να τα στέλνουμε στο γραφείο της».

«Για να τα τσακίσει εκείνη» είπε η Αλίσια.

«Όχι, δε θα τα τσακίσει».

«Δεν το γνωρίζουμε με σιγουριά αυτό» επισήμανε ο Ντάνιελ. «Εγώ λέω ότι θα το κάνει. Με τον πισινό της».

«Με τον θωρακισμένο πισινό της» πρόσθεσε η Αλίσια.

«Κανείς δε θα τσακίσει κανέναν...»

«Έρχονται» είπε η Αλίσια κοιτώντας ακόμα στο βάθος του διαδρόμου.

Ο Ζέκε και ο Ντάνιελ ακολούθησαν το βλέμμα της. Ο διάδρομος ήταν τελείως άδειος. Όλες οι πόρτες κλειστές.

«Πού το είδες;» είπε ο Ζέκε, μα τότε χτύπησε το κουδούνι, οι πόρτες άνοιξαν με τη μία και ένας χείμαρρος από μαθητές ξεχύθηκε στον διάδρομο.

«ΑΔΕΙΕΣ!» ούρλιαξε ο Ντάνιελ όσο πιο δυνατά μπορούσε. Μια μικρή γαζέλα τρόμαξε τόσο, που της έπεσε η κασετίνα της και έβαλε τα κλάματα. «ΑΔΕΙΑ!» της φώναξε ο Ντάνιελ.

«Ακόμη δε χρειάζονται άδεια. Μόνο όταν θα έχει χτυπήσει για δεύτερη φορά το κουδούνι και όλοι θα πρέπει να βρίσκονται μέσα στην τραπεζαρία» είπε ο Ζέκε καθώς έσκυβε να βοηθήσει τη γαζέλα. Εκείνη, μόλις πήρε την κασετίνα της, του έχωσε μια κλοτσιά στο γόνατο και το έβαλε στα πόδια. «Έι!» της φώναξε ο Ζέκε.

«Τι σας έλεγα;» είπε η Αλίσια. «Τα μικρά να φοβάστε».

Ο Ζέκε σήκωσε το μπατζάκι του σορτς του για να βεβαιωθεί ότι το γόνατό του –και η Γαλλία– ήταν εντάξει.

«Όλα καλά;» ρώτησε το γόνατό του.

«Zut Alors!²» ακούστηκε μια φωνούλα. Αυτό, όμως, έλεγε η Γαλλία κάθε φορά που έτρωγε κλοτσιά, έτσι ο Ζέκε κατέβασε πάλι το μπατζάκι και ίσωσε την κορδέλα στο σώμα του³.

Οι σαύρες περίμεναν υπομονετικά όσο οι συμμαθητές τους έμπαιναν στην τραπεζαρία. Τα άλλα παιδιά,

² «Να πάρει!» (στα γαλλικά).

³ Μην ανησυχείς. Θα φτάσουμε και στην ιστορία της Γαλλίας και του γονάτου του Ζέκε. Είναι σούπερ ενδιαφέρονσα.

βασικά, τις αγνοούσαν επιδεικτικά, όπως έκαναν συνεχώς από τη μέρα που τα σαυροειδή κουβαλήθηκαν από την πιο φτωχική (όπως θα παραδεχόταν ο Ζέκε αν ήταν ειλικρινής, ή θα επισήμαινε οποιοσδήποτε άλλος αν ήταν αγενής) περιοχή της πόλης, στο πλαίσιο ενός προγράμματος του Υπουργείου Παιδείας, ώστε να αναμειγνύονται στα σχολεία κάθε λογής μαθητές. Γενικά πάντως, οι σαύρες δεν είχαν πρόβλημα να τις αγνοούν οι άλλοι. Στο σχολείο, εκτός από τους τρεις βαράνους, υπήρχε επίσης ένα γκρουπ από γκέκο που συμμετείχε στη φιλαρμονική και ένας δράκος του Κομόντο με πολύ δυσάρεστη αναπνοή, που οι πάντες –θηλαστικά, πτηνά και ερπετά– τον απέφευγαν. «Την καημένη την Μπεθ...» είπε ο Ζέκε φέρνοντάς τη στον νου του. Τυπικά, ήταν και αυτή βαράνος, όμως οι δράκοι του Κομόντο είναι τελείως ξεχωριστή περίπτωση. Για παράδειγμα, τρέφονται με σάπια κρέατα, κάτι που δεν είναι διόλου ευχάριστο να το βλέπεις την ώρα του φαγητού.

Ο Ντάνιελ και η Αλίσια ανήκαν στο είδος των θαμπόδερμων βαράνων, ενώ ο Ζέκε σε εκείνο των ροδακινόλαιμων βαράνων. Πράγματι, ο λαιμός του ήταν ροδακινής. Παρότι οι θαμπόδερμοι βαράνοι (το δέρμα των οποίων δεν είναι στ' αλήθεια θαμπό, μα

γεμάτο με κίτρινες βουλίτσες) είναι συνήθως μεγαλύτεροι από τους ροδακινόλαιμους βαράνους, ο Ζέκε έριχνε μπόλικά κεφάλια στους φίλους του, θυμίζοντας έναν τσαντίλα μεγάλο αδερφό που τον ανάγκασαν να προσέχει τα μικρά.

Δεν ήταν τσαντισμένος με αυτούς. Οκεί, θα μπορούσε: Από τη μια είχε τον Ντάνιελ με τις ανάρμοστες ερωτήσεις του και με τη ΔΕΠΥ του, και από την άλλη την Αλίσια, που, κυριολεκτικά, ήταν ικανή να μην κουνηθεί χιλιοστό για μια ολόκληρη σχολική ώρα, ακόμα κι όταν η δασκάλα κουνούσε πέρα δώθε ένα μολύβι μπροστά από τα μάτια της. Όμως όχι, ο Ζέκε δεν τα είχε μ' αυτούς τους δύο.

Τα είχε γενικά με το σχολείο.

Σήκωσε το βλέμμα. Τρεις καμηλοπαρδάλεις περνούσαν αργά, σκύβοντας για να μην κουτουλήσουν στις λάμπες του διαδρόμου· να και ο ιαγουάρος που τραγουδούσε στη σχολική χορωδία, μα κατά τα άλλα ήταν τόσο ντροπαλός, που στην τάξη δεν άνοιγε καν το στόμα του· και παρακάτω περνούσε ένα ολόκληρο κοπάδι από ψηλοπόδαρες άλκες, όλο κουνήματα και υφάκι. Οι άλκες έπαιζαν κατά κύριο λόγο λακρός, ένα άθλημα που ήταν σχεδόν βέβαιο ότι θα ξέκανε με τη μία όποιον βαράνο το δοκίμαζε.

Ο Ζέκε και οι άλλοι δύο, πάντως, δε γίνονταν στόχος πειραγμάτων ή μπούλινγκ από όλα αυτά τα παιδιά. Τουλάχιστον όχι περισσότερο ή λιγότερο από τους υπόλοιπους μαθητές. Είναι όμως γεγονός ότι τους κοιτούσαν κάπως περίεργα. Έφταιγε άραγε που ήταν λιγότερο εύποροι από τους συμμαθητές τους; Ή μήπως έφταιγε το ψυχρό τους αίμα; Κανείς δεν τους το είπε ποτέ ευθαρσώς, έτσι ο Ζέκε έπρεπε να το μαντέψει. Και πίστεψέ με, ο Ζέκε μπορούσε να μαντέψει ένα σωρό απαίσια πράγματα όταν δεν του έλεγαν την αλήθεια.

«Πότε επιτέλους θα αρχίσουμε να τους ουρλιάζουμε;» ρώτησε κάπως απογοητευμένος ο Ντάνιελ τον Ζέκε και την Αλίσια, ενώ τα παιδιά συνέχιζαν να περνούν από μπροστά τους.

«Δε μας επέλεξε για να κάνουμε αυτό η διευθύντρια» του είπε αυστηρά ο Ζέκε.

«Γι' αυτό μας επέλεξε» είπε η Αλίσια. «Εσύ, βέβαια, δεν είσαι υποχρεωμένος να το κάνεις».

«Δε μας επέλεξε για να ουρλιάζουμε...»

«Τα θηλαστικά φοβούνται τα ουρλιαχτά των ερπετών» είπε η Αλίσια

ανασηκώνοντας τους ώμους. «Είναι γεγονός, τι να κάνουμε».

«Δεν ισχύει αυτό».

«Ισχύει και παραϊσχύει» είπε ο Ντάνιελ.

Η Αλίσια εξακολουθούσε να μην τους κοιτά. «Θεωρούν ότι εμείς μόνο σφυρίζουμε, δαγκώνουμε και ουρλιάζουμε».

«Ή ότι ετοιμαζόμαστε να το κάνουμε» πρόσθεσε ο Ντάνιελ.

«Απλά η κυρία Γουόμπατ, όπως κάθε καλός στρατηγός, αξιοποιεί όλα της τα όπλα» είπε η Αλίσια.

«Δεν είναι στρατηγός η κυρία Γουόμπατ» είπε ο Ζέκε. «Είναι διευθύντρια σχολείου».

«Ο στρατιωτικός είναι στρατιωτικός, ανεξάρτητα από τον βαθμό του» είπε η Αλίσια.

«Τι είναι αυτά που λες;» έκανε ο Ζέκε.

«Ο πόλεμος είναι ο πατέρας των πάντων» είπε η Αλίσια.

«Ακριβώς» συμφώνησε ο Ντάνιελ.

«Δεν καταλαβαίνεις καν σε τι συμφωνείς» του έβαλε τις φωνές ο Ζέκε. «Δεν είμαστε στρατιωτικοί, είμαστε επιτηρητές διαδρόμων και δε μας επέλεξαν επειδή μπορούμε να ουρλιάζουμε στα...»

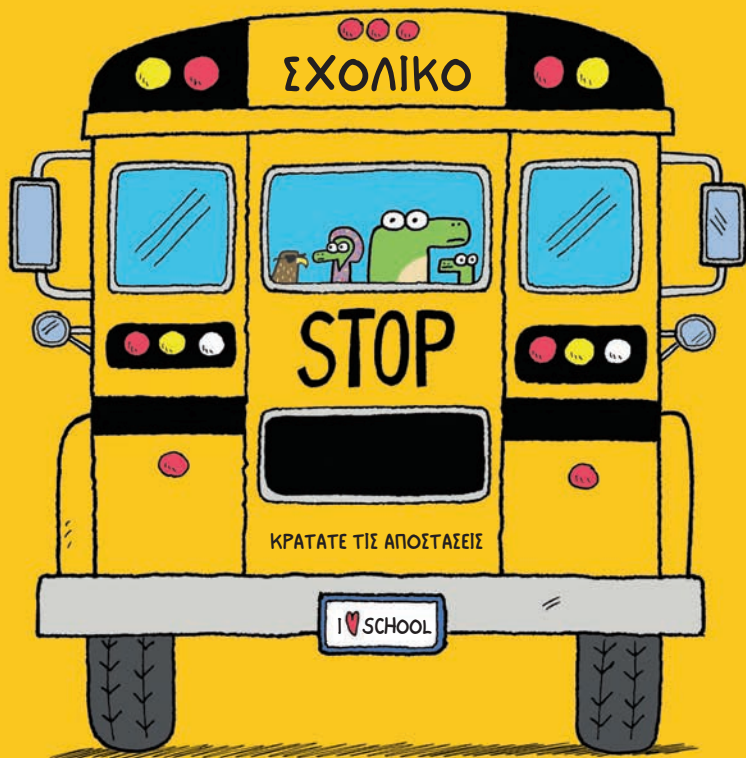
«Μια χαρά το κάνεις τώρα όμως».

«Επέλεξαν εμάς επειδή...»

«Όντως» αντήχησε μια φωνή από το βάθος του διάδρομου, που είχε πια αδειάσει τελείως σχεδόν όσο οι τρεις σαύρες τσακώνονταν. «Γιατί επέλεξαν εσάς;»

Ο Ζέκε, ο Ντάνιελ και η Αλίσια στράφηκαν προς τη φωνή και, ασυναίσθητα, σηκώθηκαν λιγάκι στα πίσω τους πόδια, όπως κάνουν οι βαράνοι όταν αισθάνονται απειλή.

Γιατί από το βάθος του διαδρόμου, με ένα ειρωνικό χαμογελάκι στην ηλίθια φάτσα του και περιτριγυρισμένος από τους ηλίθιους λακέδες του, ερχόταν ο Πελικάρνασσους.

Όταν ο Ζέκε και οι φίλοι του γίνονται επιτηρητές διαδρόμων, δεν έχουν ιδέα τι τους περιμένει. Ειδικά από τη στιγμή που ο Πελικάρνασσους –ο νταής και επίδοξος σούπερ κακοποιός του σχολείου– τους βάζει στο μάτι κι αρχίζει να συμπεριφέρεται ανεξέλεγκτα... Θα καταφέρουν άραγε να σώσουν το σχολείο τους –και ίσως και ολόκληρο τον κόσμο– από την καταστροφή που ετοιμάζεται να προκαλέσει ο μεγαλομανής πελεκάνος;

Μια ξεκαρδιστική σχολική περιπέτεια, βγαλμένη από την πένα του πολυβραβευμένου Πάτρικ Νες.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-1390-9

9 786180 713909 >
Βοηθ. κωδ. μηχ/σης 15390